

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1833/2021
30.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Сава Стојановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2467/20 од 15.09.2020. године, у седници од 30.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2467/20 од 15.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 4674/17 од 29.05.2018. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да јој тужена накнади материјалну штету у укупном износу од 98.168,00 динара са припадајућом законском затезном каматом. Ставом другим изреке тужена је обавезана на исплату трошкова парничног поступка у износу од 172.170,00 динара са законском затезном каматом од подношења предлога за извршење до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужиле за законску затезну камату на трошкове парничног поступка за период од дана закључења главне расправе до подношења предлога за извршење.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2467/20 од 15.09.2020. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је одбијен као неоснован њен тужбени захтев за накнаду материјалне штете у износу од 7.902,00 динара са законском затезном каматом од 21.11.2008. године до 24.12.2012. године и у ставу трећем изреке. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке, тако што је тужена обавезана да тужилци накнади материјалну штету на име неисплаћене зараде за период од 20.08.2008. године до 20.11.2008. године у износу од 49.458,96 динара са законском затезном каматом од 25.12.2012. године до исплате, а преко овако досуђеног износа тужбени захтев је одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке преиначено је решење о трошковима парничног поступка из става другог изреке првостепене пресуде и тужена обавезана да тужилци накнади парничне трошкове у

износу од 155. 800,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате. Ставом четвртим изреке тужена је обавезана да тужилји накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 19.500,00 динара.

Против другостепене пресуде у преиначујућем делу, заступник тужене је благовремено изјавио ревизију због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу чл. 408. и 403. став 2. тачка 2. важећег Закона о парничном поступку - ЗПП и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилја се налазила у притвору од 22.08.2008. године до 20.11.2008. године, укупно 90 дана, због основане сумње да је извршила кривично дело из члана 246. став 2. КЗ. Пресудом Вишег суда у Београду К 4121/10 од 07.04.2011. године одбијена је оптужба према тужилји. У време лишења слободе тужилја је била запослена, а у периоду од 01.08.2008. године до 30.11.2008. године њена просечна нето зарада износила је 16.486,32 динара месечно. Тужилја није раније осуђивана, мајка је малолетног детета које сама издржава. Тужилја се обраћала Министарству правде ради постизања споразума о накнади штете, који није постигнут. Ранијом правноснажном пресудом тужилја је остварила накнаду нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части, угледа и слободе услед неоснованог лишења слободе.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је побијаним делом другостепене пресуде првостепена пресуда преиначена и тужена обавезана да тужилји накнади материјалну штету на име неисплаћене зараде за спорни период са припадајућом каматом.

У поступку је утврђено да је у спорном периоду тужилја била неосновано лишена слободе у трајању од 90 дана, те да је била у радном односу у Предузећу „ББ“ ДОО са утврђеном висином просечне месечне нето зараде. Тужилја је без своје кривице у спорном периоду изостала са посла и није примила зараду која јој припада, па је правилан закључак другостепеног суда да је тужена у обавези да јој накнади штету у висини изостале зараде, у смислу члана 189. Закона о облигационим односима и чл. 560. и 584. Законика о кривичном поступку.

Неосновани су ревизијски наводи да тужилја није доставила доказ на околност да јој у спорном периоду није исплаћена зарада, односно да је неисплаћивање зараде у узрочно-последичној вези са њеним боравком у притвору. Међутим, из одредбе члана 105. став 1. Закона о раду произилази да запослени зараду примају за обављени рад и време проведено на раду, па будући да је неспорно да тужилја у спорном периоду није могла обављати рад због неоснованог лишења слободе, није био потребан други доказ да јој у овом периоду зарада није исплаћена, како се то ревизијом неосновано наводи.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић